

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1002/06
13.02.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Spomenke Zarić, Sonje Brkić, Slađane Nakić-Momirović i Jelene Borovac, članova veća, u sporu tužioca AA, koga zastupa AB, adv., protiv tužene Republike Srbije - MUP, koju zastupa Republički javni pravobranilac, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Pazaru Gž. br. 639/05 od 18.11.2005. godine, u sednici održanoj 13.02.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Pazaru Gž. br. 639/05 od 18.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Pazaru P. br. 1004/01 od 21.05.2004. godine delimično je usvojen tužbeni zahtev i tužena obavezana da tužiocu naknadi nematerijalnu štetu za fizičke bolove u iznosu od 350.000,00 dinara, strah u iznosu od 200.000,00 dinara i duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti u iznosu od 400.000,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od 21.05.2004. godine do isplate. Preko dosuđenih iznosa tužbeni zahtev je odbijen. Tužena je obavezana da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 73.600,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Novom Pazaru Gž. br. 639/05 od 18.11.2005. godine prvostepena presuda je preinačena tako što je tužena obavezana da tužiocu naknadi nematerijalnu štetu za fizičke bolove u iznosu od 200.000,00 dinara, strah u iznosu od 100.000,00 dinara i duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti u iznosu od 300.000,00 dinara - ukupno 600.000,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od 18.11.2005. godine do isplate, a preko dosuđenih iznosa tužbeni zahtev je odbijen. Istom presudom odbijena je žalba tužioca i prvostepena presuda, u delu kojim je tužbeni zahtev odbijen, potvrđena.

Protiv ove presude tužena je izjavila reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl. 386. ranije važećeg ZPP, koji se primenjuje na osnovu čl. 491. st. 1. i 4. ZPP ("Sl. glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. tač.11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac (radnik - policajac tužene), povređen je u saobraćajnoj nezgodi 22.12.1998. godine u Peći, kada je upravljao službenim vozilom, vlasništvo tužene. To vozilo tužilac je propisno zaustavio ispred semafora. Vozač vozila marke "___", BB nije držao bezbedno odstojanje od vozila, kojim je upravljao tužilac i nije blagovremeno reagovao da zaustavi svoje vozilo, pa je tim vozilom udario u tužiočevo vozilo. U postupku je utvrđeno da na strani tužioca nije bilo propusta, niti krivice za nastalu štetu. Isključivo odgovoran za štetu je vozač BB. Medicinskim veštačenjem utvrđeno je da je tužilac kritičnom prilikom zadobio nagnječenje vrata i vratne kičme (lake telesne povrede) i otok kičmene moždine u vratnom delu - segmentu sa razvojem spinalnog šoka (teške telesne povrede). Zbog ovih povreda ostale su trajne posledice - smanjenje pokretljivosti vrata odnosno vratne kičme blago u trajnom stepenu, oslabljenost mišićne mase leve nadlaktice, podlaktice i šake blago u trajnom stepenu, oslabljenje mišićne snage leve ruke u blažem stepenu i trnjenje kože cele leve ruke. Tužilac će morati da izbegava bavljenje bilo kakvim sportskim aktivnostima, a posebno angažovanje obe ruke. Imaće otežanu mogućnost obavljanja najtežih poslova u domaćinstvu (krečenje, čišćenje stana, nabavka zimmice, ogreva), moraće da izbegava hladnoću i vetrovito vreme. Istim veštačenjem utvrđen je i intenzitet i trajanje fizičkih bolova i straha. Inače, u momentu nastanka štete, tužilac je imao 34 godine. Zahtev za naknadu štete po osnovu kolektivnog osiguranja radnika MUP-a tužilac nije podnosio.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi pravilno zaključuju da je tužena u obavezi da tužiocu naknadi štetu, koju je pretrpeo na radu, ali prema čl. 106. st. 5. Zakona o radnim odnosima ("Sl. glasnik RS" br. 55/96), koji je važio u vreme štetnog događaja.

Nisu osnovani revizijski navodi da su dosuđeni iznosi nematerijalne štete previsoko odmereni. Imajući u vidu sve okolnosti ovog slučaja, nastale posledice i dužinu trajanja postupka obeštećenja, dosuđeni iznosi, i po oceni Vrhovnog suda, predstavljaju pravičnu novčanu naknadu - satisfakciju tužiocu za štetu koju je trpeo i ubuduće će

trpeti, odmerenu prema čl. 200. Zakona o obligacionim odnosima.

To su razlozi što je Vrhovni sud, na osnovu čl. 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsjednik veća-sudija,

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

VS